

Sygn. akt IV CSK 557/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa P. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
przeciwko U. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację strony powodowej od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o pozbawienie wykonalności określonego tytułu wykonawczego oraz o zasądzenie kwoty 164 197,09 zł.

Sądy obu instancji wskazały, że podstawą żądania było twierdzenie strony powodowej o potrąceniu przysługującej jej wierzytelności z wierzytelnością strony pozwanej objętą zaskarżonym tytułem wykonawczym, jednak strona powodowa nie wykazała, iż w chwili złożenia oświadczenia o potrąceniu przysługiwała jej wymagalna wierzytelność wobec strony pozwanej, gdyż wierzytelność, którą zgłosiła do potrącenia, wynikała z należności wyegzekwowanych przez komornika sądowego i nie była, jak twierdziła powódka, świadczeniem nienależnym.

W skardze kasacyjnej strona powodowa jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na potrzebę wykładni art. 548 k.c., art. 551 k.c. i art. 316 § 1 k.p.c. oraz na występujące na ich tle zagadnienia prawne jak również na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżąca nie wykazała istnienia w sprawie przesłanek przedsądu, na które się powołała.

Nie wykazała potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni wskazanych przepisów prawa, gdyż nie wykazała występowania rozbieżności w orzecznictwie sądowym wynikających z przyjęcia przez sądy różnej wykładni tych przepisów ani nie przedstawiła pogłębionego wywodu prawnego wskazującego na występowanie w doktrynie różnic na tle ich wykładni (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r., niepubl.). Nie przedstawiła też żadnych zagadnień, które miałyby charakter zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11 i z dnia 13 lipca 2007 r.

III CSK 180/07, niepubl.). Uzasadnienie obu tych podstaw wniosku o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadza się w istocie do krytyki wykładni i zastosowania wskazanych przepisów przez Sądy orzekające w sprawie i przedstawienia własnego stanowiska w tym przedmiocie, co nie jest wystarczające w świetle wymagań przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Niewątpliwie również nie zostało wykazane, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uzasadnienie tej przesłanki przedsądu stanowi powtórzenie zarzutów przedstawionych w podstawach kasacyjnych, w części przejawia się w kwestionowaniu ustaleń faktycznych i oceny dowodów, niedopuszczalnym w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), nie zawiera natomiast argumentów pozwalających na stwierdzenie, że Sąd Apelacyjny w sposób oczywisty, a więc kwalifikowany, naruszył przepisy prawa i w wyniku tego wydał oczywiście wadliwy wyrok (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100 i z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49).

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Na wniosek strony pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy zasądził na jej rzecz od strony powodowej zwrot kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]

jw